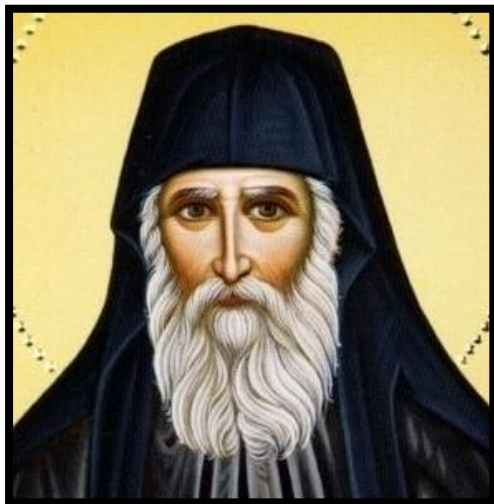

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Άγιος Παΐσιος ο Άγιορείτης

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 4^ο Τεύχος 15^ο Σεπτέμβριος - Νοέμβριος 2022
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται Δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι.....	3
Πανήγυρις Ἁγίου Παΐσιου.....	4
Ἁγίες Τεσσαράκοντα Παρθένες.....	7
Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί.....	10
Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.....	14
Τίποτα δὲν ὑπάρχει ἔξω ἀπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ.....	18
Ἡ Ἁγία Σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.....	20
Ἁγίου Δημητρίου.....	22
Πόσοι χριστιανοὶ λένε ὅτι πιστεύουν στὸν Θεό, χωρὶς πραγματικὰ να πιστεύουν.....	24
Ἡ Νηστεία τῶν Χριστουγέννων καὶ τὸ Σαρανταλείτουργο.....	26

Πληροφορίες καὶ ἐγγραφές μελῶν στα τηλέφωνα:

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τομεῖς τῆς ἐνώσεώς μας:

- Συντροφία σε ἠλικιωμένους καὶ ἀνάγνωση ψυχοφελῶν βιβλίων.
- Παροχὴ συμβουλῶν καὶ πληροφοριῶν ποὺ ἀφοροῦν σε θέματα καθημερινῆς πρακτικῆς (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορὰ ἠλικιωμένων σε νοσοκομεία ἢ ἄλλους ἰατρικοὺς φορεῖς.
- Παροχὴ ἐργασιῶν οἰκειᾶς (π.χ. υδραυλικές ἐργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Ἡ Ἰστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Ἐδρα τῆς Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Ἀθήνα

Email: diakonoι.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ἸΔ Ἀθηνῶν.

Για Δωρεές - Ἐγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιῶς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλῶ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται τὸ ονοματεπώνυμό σας γιὰ να σας ἀποστέλλεται ἀπόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

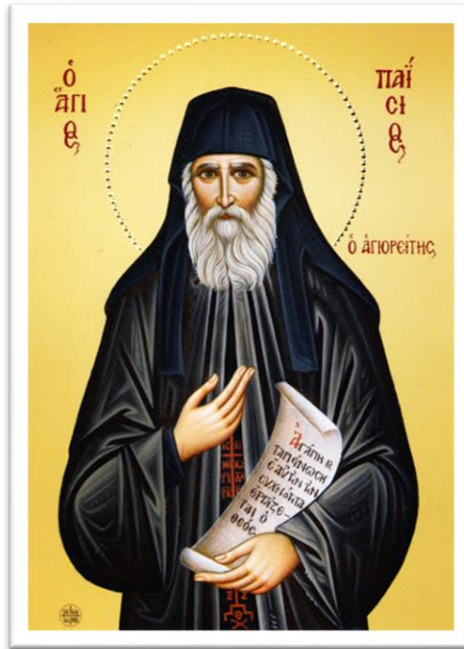

Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια νὰ τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο νὰ μας εὐλογεῖ, ὥστε νὰ πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

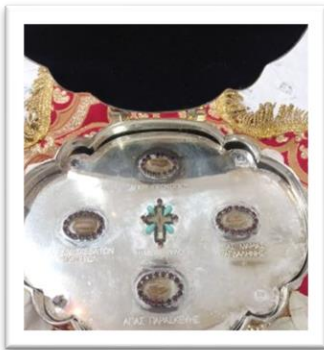
«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπὸς καὶ πόθος μας εἶναι νὰ κοινωνήσουμε καὶ νὰ διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας

Πανήγυρις Αγίου Παΐσιου

Πανηγυρίζει κι ἐφέτος τὸ Ἱερὸ Παρεκκλήσιο που βρίσκεται στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Ναοῦ μας ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου. Τόσο στὸν πανηγυρικὸ ἔσπερινό, ὅσο καὶ στὴ θεία λειτουργία πλειάδα ἐνοριτῶν καὶ προσκυνητῶν κατέκλυσε τὸ Παρεκκλήσιο γιὰ νὰ τιμήσει τὴ μνήμη τοῦ προσφάτως ἀνακηρυχθέντος Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας. Πρὶν τὴν ἔναρξη τοῦ ἔσπερινοῦ, προηγήθηκε ἡ Ὑποδοχὴ ἀποτμήματος τοῦ Τιμίου Ξύλου.

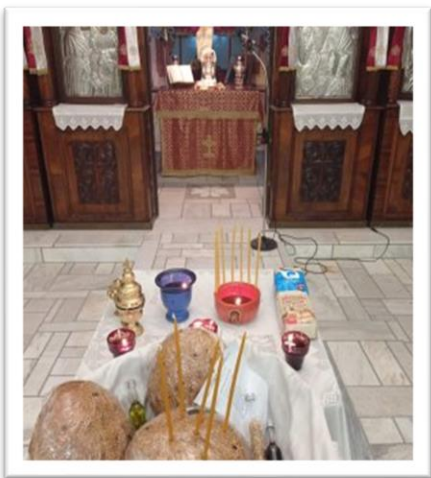
Του πανηγυρικοῦ ἑσπερινοῦ προεξῆρχε ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Ἀπόστολος Θεολόγου, ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας Πατησίων, ἀποδεχόμενος τὴν εὐγενὴ πρόσκληση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν πατέρων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας, ὁ ὁποῖος μίλησε ἐμπνευσμένα γιὰ τὸν Ἅγιο Παῖσιο, καταθέτοντας μάλιστα

προσωπικὲς τοῦ ἐμπειρίες ἀπὸ τὴ συννααστροφή τοῦ μὲ τὸν Ἅγιο. Ἔλαβαν μέρος ἐπίσης ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτ. Βασίλειος Χρησιτίδης, προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Μεταμορφώσεως καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ μας, Αἰδεσιμ. Σωτήριος Ἀλεβιζάκης, Μιχαὴλ Παπαθεμελῆς καὶ Κωνσταντῖνος Καπετανάκης.

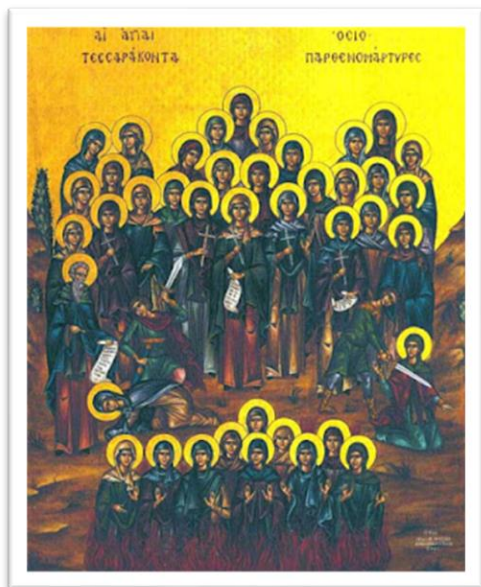

Το απόγευμα τῆς 12ης
Ἰουλίου τελέσθηκε
Μεθέορτος Ἑσπερινός, Ἱερὰ
Παράκληση πρὸς τὸν Ὅσιο
Παῖσιο καὶ Ἱερὸ Εὐχέλαιο ἐπὶ
τοῦ Τιμίου Ξύλου.

Ευχές του Ἁγίου μας
παρακαλούμε ὁ Ἅγιος
τριαδικὸς Θεὸς νὰ μας
αξιώσει καὶ του χρόνου καὶ
ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν πνεύματι
κατανύξεως καὶ πνευματικῆς
αγαλλιάσεως νὰ τιμούμε τὸν προστάτη μας. Ὅχι μόνο με ὕμνους καὶ
πανηγύρεις ἀλλὰ μιμούμενοι τὴν δική του πορεία θυσιαστικῆς
αγάπης πρὸς Τὸν Ἅγιο Θεὸ καὶ τὴν εἰκόνα του τὸν ἄνθρωπο, τὸν
κάθε ἄνθρωπο.

Άγιες Τεσσαράκοντα Παρθένες και Άσκήτριες και Άμμοῦν ὁ διδάσκαλος αὐτῶν (1 Σεπτεμβρίου †)

Οἱ Ἅγιες αὐτὲς γυναῖκες ἔζησαν τὴν ἐποχὴ τοῦ βασιλέως Λικινίου στὴν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης. Ὁ ἡγεμὼν τῆς περιοχῆς Βάβδος (περὶ τὸ 305 μ.Χ.) τὶς συνέλαβε ὡς χριστιανὲς καὶ τὶς προέτρεπε νὰ προσκυνήσουν τὰ εἰδῶλα. Ἡ Κελσίνα, μία ἐξ αὐτῶν καὶ ἡ πρώτη τῆς πόλεως, μετὰ τὴ θαρραλέα ὁμολογία τῆς πίστεώς τῆς τὶς ἐσύναξε ὅλες στὴν οἰκία τῆς μαζί μὲ τὸν διδάσκαλό τους, διάκονο

Ἅγιο Ἀμμοῦν, γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦν πρὸς τὸ μαρτύριο. Ὁ Ἀμμοῦν πῆρε τὸ χαρτί μὲ τὰ ὀνόματά τους καὶ τὰ διάβασε δυνατὰ ἕνα-ἕνα. Ὑστερα εἶπε: «Ἀγωνισθῆτε ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ μαρτυρίου, διότι ἔτσι θὰ καθίσει καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς στὴν πύλη τῆς οὐρανοῦ βασιλείας καὶ θὰ σᾶς προσκαλεῖ μία-μία κατ' ὄνομα, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδώσει τὸν στέφανο τῆς αἰωνίου ζωῆς».

Ὅταν καὶ πάλι τὶς ἀνέκρινε ὁ ἡγεμὼν, ὁμολόγησαν ὅλες σταθερὰ τὴν πίστη τους. Μὲ τὴν προσευχὴ τοὺς συνέτριψαν τὰ εἰδῶλα καὶ ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων ἀνυψώθηκε στὸν ἀέρα, μέχρις ὅτου, βασανιζόμενος ἀπὸ πύρινους ἀγγέλους, ἔπεσε νεκρὸς στὴ γῆ. Τότε ὁ Βάβδος πρόσταξε νὰ κρεμάσουν τὸν Ἅγιο Ἀμμοῦν, νὰ τοῦ ξύσουν τὶς πλευρὲς, νὰ κάψουν τὶς πληγές...

του με άναμμένες λαμπάδες και να του φορέσουν στο κεφάλι χάλκινη πυρακτωμένη περικεφαλαία.

Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος διαφυλάχθηκε ἀβλαβῆς ἀπὸ τὰ μαρτύρια, ὀδηγήθηκε μαζί με τὶς μαθήτριές του ἀπὸ τὴ Βερόη (σημερινὴ Στάρα Ζαγορὰ τῆς Βουλγαρίας) στὴν Ἡράκλεια, στὸν βασιλέα Λικίνιο. Καθ' ὁδὸν ἐμφανίσθηκε ὁ Κύριος καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνε. Φθάνοντας στὴν πόλη πῆγαν στὸν τόπο, ὅπου εἶχαν κατατεθεῖ τὰ τίμια λείψανα τῆς Ἁγίας μάρτυρος Γλυκερίας (βλέπε 13 Μαΐου). Ἐνῶ διανυκτέρευαν ἐκεῖ προσευχόμενες, παρουσιάσθηκε ἡ Ἁγία λέγοντας: «Καλῶς ἤλθατε, ἅγιες δοῦλες τοῦ Θεοῦ! Πρὸ πολλοῦ περίμενα τὴν λαμπρὴ ἐν Χριστῷ συνοδεία σας, γιὰ νὰ χορεύσωμε στεφανωμένες ὅλες μαζί με τοὺς ἁγίους ἀγγέλους στὴν βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο μέχρις αἵματος ὁμολογήσαμε».

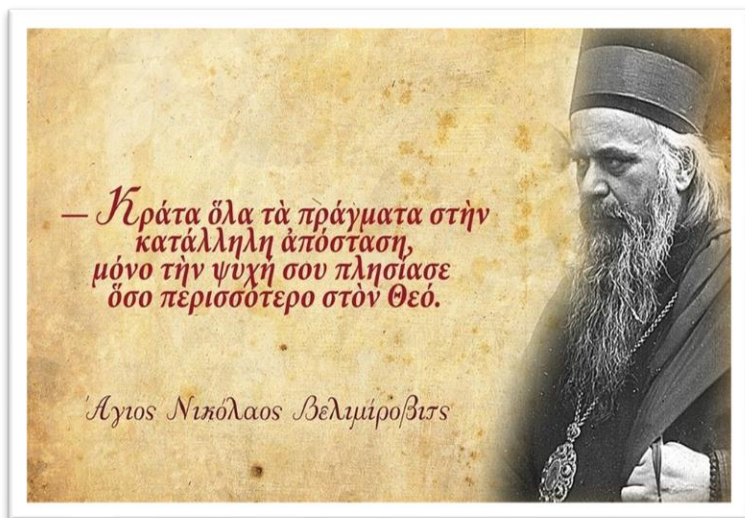
Στὴν Ἡράκλειά τους ἔριξαν στὰ θηρία. Οἱ ἅγιες γυναῖκες μαζί με τὸν διδάσκαλό τους προσευχήθηκαν ὄρθιες με ὑψωμένα τὰ χέρια, τὰ δὲ θηρία κατελήφθησαν ἀπὸ ὕπνο καὶ δὲν τοὺς ἄγγιζαν. Τὴν ὥρα ποὺ οἱ στρατιῶτες ἀναβαν φωτιά γιὰ νὰ τὶς ρίξουν μέσα, προφῆτευσαν στὸν ἀσεβῆ Λικίνιο τὴν ἐπικράτηση τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὴ νίκη τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὴν κατάργηση τῆς εἰδωλολατρίας. Κατόπιν σφραγίσθηκαν με τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ δέκα ἀπὸ αὐτὲς πήδησαν ἀγαλλόμενες μέσα στὶς φλόγες ὑμνώντας τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος ἐδρόσισε τὸ πῦρ. Ἔτσι, αὐτὲς μὲν ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ στὴν πυρά, ὀκτῶ δὲ ἀποκεφαλίστηκαν μαζί με τὸν διδάσκαλό τους Ἀμμοῦν. Ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες οἱ δῆμιοι ἄλλες κατέσφαζαν καὶ σὲ ἄλλες ἔβαλαν στὸ στόμα πυρακτωμένα σίδερα.

Τὰ ὀνόματά τους ἔχουν διασωθεῖ στὸ ἀρχαῖο Μαρτύριόν τους (Bibliotheca Hagiographica Graeca 2280-2281) καὶ εἶναι: Λαυρεντία ἢ διάκονος, Κελσίνα, Θεοκτίστη (ἢ Θεοκλεια), Δωροθέα, Εὐτυχιανή, Θέκλα, Ἀρισταινέτη, Φιλαδέλφη, Μαρία, Βερονίκη, Εὐλαλία (ἢ Εὐθυμία), Λαμπροτάτη, Εὐφημία, Θεοδώρα, Θεοδότη, Τετεσία, Ἀκυλίνα, Θεοδούλη, Ἀπλοδώρα, Λαμπαδία, Προκοπία, Παύλα, Ἰουλιána, Ἀμπλιανή, Περσίς, Πολυνίκη,

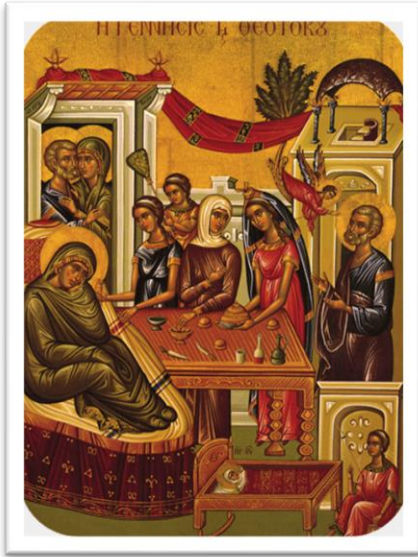
Μαῦρα, Γρηγορία, Κυρία (ἢ Κυριαίνη), Βάσσα, Καλλινίκη, Βαρβάρα, Κυριακή, Ἀγαθόνικη, Ἰούστα, Εἰρήνη, Ματρώνα (ἢ Ἀγαθόνικη), Τιμοθέα, Τατιανή, Ἄννα (ἢ Ἀνθοῦσα).

Ὡστόσο, στὴν ἀσματικὴ Ἀκολουθία καὶ σὲ νεότερους Συναξαριστὲς ἀπαντοῦν τὰ ἐξῆς ὀνόματα: Ἀδαμαντίνη, Ἀθηνᾶ, Ἀκριβῆ, Ἀντιγόνη, Ἀριβοία, Ἀσπασία, Ἀφροδίτη, Διόνη, Δωδώνη, Ἑλπινίκη, Ἐρασμία, Ἐρατώ, Ἐρμηνεία, Εὐτέρπη, Θάλεια, Θεανώ, Θεανόη, Θεονύμφη, Θεοφάνη, Καλλιρρόη, Καλλίστη, Κλειώ, Κλεονίκη, Κλεοπάτρα, Κοραλλία, Λάμπρω, Μαργαρίτα, Μαριάνθη, Μελπομένη, Μόσχω, Οὐρανία, Πανδῶρα, Πηνελόπη, Πολυμνία, Πολυνίκη, Σαπφώ, Τερψιχόρη, Τρωᾶς, Χάϊδω καὶ Χαρίκλεια (βλ. Πρώτ. Κῶν/νοῦ Πλατανίτου, Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀποστολικὴ Διακονία, ἔκδ. Δ , 1997, σέλ. 23 ὑποσ.)

www.saint.gr

«Αύτη ημέρα Κυρίου, αγαλλιόσθε λαοί. Ιδού γαρ του φωτός ο νυμφών και η βίβλος του λόγου της ζωής εκ γαστρός προελήλυθε».

Με τους παρά πάνω λόγους, αγαπητοί μου αδελφοί, ο ιερός υμνογράφος, προτρέπει στο δοξαστικό των αίωνων της εορτής σε πνευματική χαρά και αγαλλίαση και σε επάξιο πνευματικό εορτασμό του χαρμοσύνου γεγονότος της εορτής της γεννήσεως της Θεοτόκου, του ευωδεστάτου αυτού άνθους, που βλάστησε «εκ της ρίζης Ιεσσαί». Το Γενέθλιο της Υπεραγίας Θεοτόκου είναι η πρώτη, (χρονολογικά), των θεομητορικών εορτών του

εκκλησιαστικού έτους. Κατά τον άγιο Ανδρέα Κρήτης εορτάζουμε «παγκοσμίου ευφροσύνης γενέθλιον», που καθίσταται «η είσοδος όλων των εορτών και το προοίμιο του μυστηρίου του Χριστού». Και τούτο διότι η γέννηση της Θεοτόκου έγινε το σκεύος εκείνο της εκλογής, που προόρισε ο Θεός προαιωνίως να γίνει η πρόξενος της αναγεννήσεως και αναπλάσεως των πάντων, διά της εν χρόνω γεννήσεως κατά ανερμήνευτο και παράδοξο τρόπο, του αχρόνου και προαιωνίου Θεού Λόγου.

Ο μοναδικός και ανεπανάληπτος ρόλος τον οποίο διεδραμάτισε η Θεοτόκος στο έργο της σωτηρίας του ανθρώπου, προαναγγέλθηκε στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης από πλήθος προφητειών και προεικονίστηκε από πλείστες όσες προεικονίσεις και προτυπώσεις. Η άφλεκτος βάτος στο όραμα του Μωϋσή, οι θεόγραφες πλάκες και

η κιβωτός του Νόμου, το ουράνιο μάννα και η χρυσή στάμνα, η λυχνία και η τράπεζα, η ράβδος Ααρών η βλαστήσασα, η κλίμακα του Ιακώβ, ο πόκος του Γεδεών, το αλατόμητον όρος του Δανιήλ, η κάμινος που με το πυρ εδρόσιζε τους τρεις Παίδες, αλλά και αυτά τα Άγια των Αγίων της σκηνής του μαρτυρίου, σύμφωνα με την διδασκαλία των αγίων Πατέρων, προεικόνιζαν την Θεοτόκο. Αλλά και σε πολλούς προφήτες, όπως στον προφήτη Ησαΐα (7,14), στον προφήτη Ζαχαρία (2,14), στον προφήτη Ιεζεκιήλ (44,1-3), στον προφήτη Δανιήλ, (2,31-35), στον προφήτη Αββακούμ (3,3), έχουμε σαφέστατες αναφορές στο πρόσωπο της Θεοτόκου. Για την Παλαιά Διαθήκη η Θεοτόκος αποτελούσε το κήρυγμα των προφητών και την προσδοκία των δικαίων, ενώ για την Καινή γίνεται «η τιμιωτέρα των χερουβείμ και ενδοξοτέρα ασυγκρίτως των Σεραφείμ», ο «γλυκασμός των αγγέλων και των θλιβομένων η χαρά», η δόξα των αποστόλων και το καύχημα των μαρτύρων, το εντύφημα των οσίων και το κεφάλαιον της σωτηρίας όλου του γένους των ανθρώπων.

Καμιά πληροφορία δεν μας δίδουν τα ευαγγελικά κείμενα γύρω από την γέννηση της Παναγίας και τους γονείς της, αλλ' ό,τι γνωρίζουμε σχετικά με το θέμα αυτό προέρχεται από την αρχαία παράδοση, που ανάγεται στους αποστολικούς χρόνους. Σ' ένα από τα απόκρυφα βιβλία της εποχής εκείνης, το πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου, διασώζονται ορισμένα γνήσια στοιχεία της αρχέγονης παράδοσης, τα οποία μας πληροφορούν για την γέννηση της Θεοτόκου και την παιδική και νεανική της ηλικία. Βέβαια αν και οι άγιοι Πατέρες γενικά απέρριψαν τα απόκρυφα ευαγγέλια και δεν τα συμπεριέλαβαν στον Κανόνα της αγίας Γραφής, διότι περιείχαν πολλές ανακρίβειες και πλάνες, ωστόσο όμως η εκκλησιαστική συνείδηση σεβάστηκε τα στοιχεία εκείνα, που αναφέρονται στην γέννηση της Θεοτόκου και τα συμπεριέλαβε στην γνήσια εκκλησιαστική μας Παράδοση, διότι τα θεώρησε κατά τον πυρήνα τους ως γνήσια. Σύμφωνα λοιπόν με την παραπάνω Παράδοση, γονείς της Θεοτόκου ήταν οι Άγιοι Ιωακείμ και Άννα, τους οποίους μνημονεύει η Εκκλησία μας πάντοτε στις ιερές ακολουθίες της και στην απόλυση πριν από την μνημόνευση των εκάστοτε

εορταζομένων αγίων. Παρά το γεγονός δε ότι και οι δύο ήταν άμεμπτοι και δίκαιοι και κατ' εξοχήν ενάρετοι, εν τούτοις ήταν άτεκνοι, διότι η αγία Άννα ήταν στείρα και επί πλέον είχαν φθάσει σε γεροντική ηλικία, οπότε και λόγω ηλικίας ήταν αδύνατη η τεκνογονία. Ωστόσο παρά το προχωρημένο της ηλικίας των δεν έπαυαν να παρακαλούν τον Θεόν με θερμές προσευχές να τους δώσει ο Θεός τέκνο και να πάρει από πάνω τους το όνειδος της ατεκνίας. Υποσχέθηκαν δε ότι αν φέρουν στον κόσμο παιδί, να το προσφέρουν ως αφιέρωμα σ' Εκείνον.

Κατά τον άγιο Γρηγόριο Παλαμά οι γονείς της Θεοτόκου «περίλυποι από τις προσβολές, αφού εθυμήθηκαν τον Αβραάμ και την Σάρα και όλους τους άλλους, που εδοκίμασαν την λύπη για την ατεκνία...απεφάσισαν να καταφύγουν και αυτοί στη παράκληση προς τον Θεόν. Και ο μεν σώφρων Ιωακείμ αναχωρεί προς την έρημο, κατοικεί σ' αυτήν και τηρεί νηστεία, αναπέμποντας προς τον Θεόν προσευχή να γίνει πατέρας. Και δεν σταμάτησε την δέηση, ούτε επέστρεψε από εκεί, πριν δεχθεί την βεβαίωση περί της αποδοχής του αιτήματός του από τον Θεόν. Η δε ομόφρων με αυτόν Άννα κλείνεται σ' ένα γειτονικό κήπο και με πονεμένη καρδιά βοά προς τον Κύριο 'εισάκουσέ με Θεέ των πατέρων μου και ευλόγησέ με όπως ευλόγησες την μήτρα της Σάρας'».

Πράγματι ο Θεός άκουσε τις προσευχές τους και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου έστειλε άγγελο, καθ' όν χρόνον εκείνοι προσηύχοντο, για να τους αναγγέλει το χαρμόσυνο γεγονός. Και τους έδωσε κόρη «την θαυμασιωτάτην από όλες τις θαυμάσιες που φάνηκαν ανέκαθεν», κατά τον άγιο Γρηγόριο Παλαμά, «το κειμήλιον της Οικουμένης», κατά την έκφραση του αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας, την γεννήτρια του δημιουργού των όλων, την «του πεσόντος Αδάμ ανάκλησιν και των δακρύων της Εύας την λύτρωσιν», αυτήν που έκαμε τη γη ουρανό και τον Υιόν του Θεού άνθρωπον, τους δε ανθρώπους υιούς του Θεού κατά Χάριν.

Εάν ο Υιός του Θεού υπήρξε η «προσδοκία των εθνών» και η προσδοκία πάσης της κτίσεως, τους αυτούς προσδιορισμούς μπορούμε να αποδώσουμε κατά παρόμοιο τρόπο και στην Θεοτόκο.

Ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας προχωρεί ακόμη περισσότερο και θεωρεί την Παναγία, όχι απλώς την κόρη που περίμενε όλη η κτίση, αλλά τον «καρπό των κτισμάτων», δηλαδή το σημείο εκείνο στο οποίο κατατείνει ολόκληρη η κτίση. Όπως το δένδρο υπάρχει για τον καρπό, έτσι η κτίση υπάρχει για την Παρθένο και η Παρθένος για τον Χριστό.

Κατά τους αγίους Πατέρες, όταν ο Θεός στην αρχή των αιώνων ατενίζοντας προς τα δημιουργήματά του, είπε ότι είναι «καλά λίαν», ουσιαστικά έβλεπε μπροστά του τον καρπό όλης της δημιουργίας, την υπεραγία Θεοτόκο.

Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, το κεφάλαιο της θεολογίας των αγίων Πατέρων, πλημμυρισμένος από ανέκφραστη χαρά, σκιρτών και αγαλόμενος, «αρπάζει την κιθάρα του Πνεύματος» καθώς αναφέρει σ' ένα λόγο του στη γέννηση της Θεοτόκου και «τραγουδάει την γέννησή της»: «Κοριτσάκι τόσο όμορφο και τόσο γλυκό. Κρίνο που ξεφύτρωσες ανάμεσα στ' αγκάθια από την πιο ευγενική και βασιλική ρίζα του Δαυΐδ.

Τριαντάφυλλο που ξεφύτρωσες μέσα από τ' αγκάθια των Ιουδαίων και πλημμύρισες με το θεϊκό σου άρωμα τα σύμπαντα. Κόρη του Αδάμ και μητέρα του Θεού. Ευλογημένη η μέση και τα σπλάγχνα, απ' όπου ξεφύτρωσες. Ευλογημένη η αγκαλιά που σε βάσταξε και τα χείλη που απολάυσανε τα αγνά σου φιλιά, δηλαδή τα χείλη των γονιών σου μονάχα, για να μείνης πάντοτε σ' όλα παρθένος.

Σήμερα αρχίζει η σωτηρία του κόσμου. Δοξολογήστε τον Κύριο όλη η γη, τραγουδήστε και χορέψτε και παίξτε τα όργανα».

Ευχόμεθα η Κυρία μας Θεοτόκος και η Θεοπρομήτωρ Άννα, να θεραπεύσουν τις στείρες από πνευματικά έργα καρδιές μας, ώστε ο άγιος Θεός να πέμψει στις ψυχές μας την θεία Χάρη του και να μας χαρίσει των επουρανίων αγαθών. Αμήν.

impantokratoros.gr

ΥΨΩΣΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Η τιμή προς τον Τίμιο Σταυρό ανάγεται στους αποστολικούς χρόνους. Οι επιστολές του αποστόλου Παύλου είναι γεμάτες από χωρία με τα οποία ο μέγας απόστολος εξάγει τον ρόλο του Σταυρού στην διαδικασία της σωτηρίας του κόσμου. Πρώτος ο Παύλος ομίλησε για την καύχηση του Σταυρού του Χριστού. Οι αποστολικοί Πατέρες ομιλούν και αυτοί με σεβασμό και τιμή προς το ιερό σύμβολο, μέσω του οποίου έγινε η καταλλαγή με το Θεό και επιτεύχθηκε η σωτηρία με την απολυτρωτική θυσία του Χριστού.
«ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ»

Οι κατακόμβες είναι γεμάτες από χαραγμένους σταυρούς. Οι διωκόμενοι χριστιανοί από τους φανατικούς ειδωλολάτρες θεωρούσαν τους εαυτούς τους τύπους του αδίκως παθόντος Κυρίου Ιησού Χριστού. Πίστευαν ότι εξαιτίας της πίστεώς τους στο Χριστό έφεραν και αυτοί το δικό τους σταυρό, για αυτό το ιερό αυτό

σύμβολο ήταν τόσο αγαπητό σε αυτούς. Αυτό τους εμφύχωνε και τους έδινε τη δύναμη του μαρτυρίου.

Η δύναμη του Τιμίου Σταυρού φάνηκε στο θαυμαστό όραμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, στα 312, ενώ βάδιζε εναντίον του Μαξεντίου κοντά στη Ρώμη. Ο Κωνσταντίνος εξέφραζε την νέα εποχή, σε αντίθεση με τους συναυτοκράτορες του, οι οποίοι εξέφραζαν και προσπαθούσαν να συντηρήσουν τον παλιό κόσμο, που κατέρρεε ραγδαία. Ο μεγάλος αυτοκράτορας είδε στον ουρανό, ημέρα μεσημέρι, το σημείο του σταυρού, σχηματισμένο με αστέρια, και την επιγραφή «ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ», επίσης σχηματισμένη με αστέρια. Ήταν η 28η Οκτωβρίου 312. Από εκείνη την ώρα έδωσε διαταγή το σημείο αυτό να γίνει το σύμβολο του στρατού του. Χαρακτήθηκε παντού, στις ασπίδες των στρατιωτών, στα κράνη, στα λάβαρα, και αλλού.

Ο εχθρός κατατροπώθηκε και ο Κωνσταντίνος έγινε μονοκράτωρ του απέραντου κράτους. Δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι η δύναμη του Σταυρού του είχε χαρίσει αυτή την περήφανη νίκη, γι' αυτό προσέγγισε τη νέα ανερχόμενη θρησκευτική πίστη των χριστιανών. Κατάλαβε ο μεγάλος και διορατικός εκείνος άνδρας ότι το μέλλον της ανθρωπότητας ανήκε στον Χριστιανισμό, όπως και έγινε. Έτσι έδωσε αμέσως διαταγή να σταματήσουν οι διωγμοί εναντίον των χριστιανών, καθώς και όλων όσων διώκονταν για τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Με το γνωστό «Διάταγμα των Μεδιολάνων» κατοχυρώθηκε η ανεξιθρησκία στο κράτος. Παράλληλα υιοθέτησε τις ευαγγελικές αρχές για να γίνουν η βάση του δικαίου και της νομοθεσίας του (κατάργηση δουλείας, κοινωνική πρόνοια, αργία Κυριακής, κλπ). Για να είναι δίκαιος με όλους τους υπηκόους παρέμεινε προστάτης και της εθνικής θρησκείας (Μέγας Αρχιερέυς).

Το 326 αναχώρησε για τους Αγίους Τόπους η ευσεβής χριστιανή μητέρα του αγία Ελένη. Με την γενναία επιχορήγηση του Κωνσταντίνου άρχισε το κτίσιμο λαμπρών ναών επί των ιερών προσκυνημάτων. Επίκεντρο ήταν ο Πανάγιος Τάφος του Κυρίου. Στο σημείο εκείνο ο αυτοκράτορας Αδριανός είχε κτίσει το 135, κατά τη δεύτερη καταστροφή της Ιερουσαλήμ, ναό της Αφροδίτης.

Πρώτη ενέργεια της αγίας Ελένης ήταν η ανεύρεση του Τιμίου Σταυρού, ο οποίος είχε ριχτεί από τους Ρωμαίους σε παρακείμενη χωματερή. Σύμφωνα με την παράδοση οδηγήθηκε εκεί από ένα αρωματικό φυτό που φύτρωνε στο μέρος εκείνο, το γνωστό μας βασιλικό. Ύστερα από επίπονες ανασκαφές τελικά βρέθηκαν τρεις σταυροί, του Κυρίου και των δύο ληστών. Οι εκκλησιαστικοί ιστορικοί Φιλοστόργιος και Νικηφόρος αναφέρουν ότι ο Σταυρός του Κυρίου εντοπίστηκε ύστερα από θαύμα, τοποθετήθηκε πάνω σε νεκρή γυναίκα και αυτή αναστήθηκε!

Ο Τίμιος Σταυρός στο ναό της Αναστάσεως

Η πιστή βασιλομήτωρ, με δάκρυα στα μάτια παρέδωσε τον Τίμιο Σταυρό στον Πατριάρχη Μακάριο, ο οποίος στις 14 Σεπτεμβρίου του έτους 335 τον ύψωσε στον φρικτό Γολγοθά και τον τοποθέτησε στον πανιέρο και περικαλλή ναό της Αναστάσεως, τον οποίο είχε ανεγείρει η αγία πάνω από τον Πανάγιο Τάφο και ο οποίος σώζεται ως σήμερα. Το σημαντικό αυτό γεγονός σημάδεψε την ζωή της Εκκλησίας και γι' αυτό άρχισε να εορτάζεται ως λαμπρή ανάμνηση. Έτσι καθιερώθηκε η μεγάλη εορτή της Παγκόσμιας Ύψωσης του Τιμίου Σταυρού.

Ο Τίμιος Σταυρός στην Ιερουσαλήμ

Όμως την αγία αυτή ημέρα εορτάζουμε και την δεύτερη ύψωση. Στα 613 οι Πέρσες κυρίεψαν την Παλαιστίνη, λεηλάτησαν και κατέστρεψαν τα ιερά προσκυνήματα και πήραν ως λάφυρο τον Τίμιο Σταυρό και τον μετέφεραν στη χώρα τους. Η παράδοση αναφέρει ότι άπειρα θαύματα γινόταν εκεί. Οι πυρολάτρες Πέρσες θεώρησαν το Τίμιο Ξύλο μαγικό και γι' αυτό το φύλασσαν και το προσκυνούσαν, χωρίς να γνωρίζουν την πραγματική του φύση και ιδιότητα! Ο αυτοκράτορας Ηράκλειος μετά την νίκη του εναντίον των Περσών παρέλαβε τον Τίμιο Σταυρό και τον μετέφερε στην Ιερουσαλήμ. Ο Πατριάρχης Ζαχαρίας τον ύψωσε εκ νέου στο ναό της Αναστάσεως. Ήταν 14 Σεπτεμβρίου του 626.

Ο εκκλησιαστικός συγγραφέας Παυλίνος αναφέρει στην ενδέκατη επιστολή του ότι η τοπική εκκλησία των Ιεροσολύμων θεώρησε ότι ο Σταυρός του Χριστού ανήκει σε όλη την χριστιανοσύνη και γι' αυτό αποφάσισε να τεμαχίσει το Τίμιο Ξύλο και να το διανείμει σε

όλη την Εκκλησία. Έτσι διασώθηκαν μέχρι σήμερα πολλά τεμάχια, τα οποία φυλάσσονται ως τα πολυτιμότερα κειμήλια, κυρίως στις ιερές μονές του Αγίου Όρους.

Ο Σταυρός του Κυρίου μας είναι το καύχημά μας

Οι ορθόδοξοι πιστοί τιμούμε με ιδιαίτερο τρόπο την αγία ημέρα της Υψώσεως του Σταυρού του Κυρίου μας. Η ιερές ακολουθίες έχουν πανηγυρικό χαρακτήρα, ενώ έχει θεσπισθεί αυστηρή νηστεία. Κατακλύζουμε του ιερούς ναούς προκειμένου να προσκυνήσουμε τον Τίμιο Σταυρό και να αντλήσουμε δύναμη και χάρη ουράνια από αυτόν. Παίρνουμε μαζί μας κλώνους βασιλικού ως ευλογία και τον εναποθέτουμε στα εικονίσματα ως ελιξίριο κατά του κακού. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η τιμή και η προσκύνηση του Σταυρού είναι προσκύνηση του Ίδιου του Εσταυρωμένου Λυτρωτή μας Χριστού και όχι ειδωλολατρική πράξη, όπως κακόβουλα μας κατηγορούν οι ποικιλώνυμοι αιρετικοί. Ο Σταυρός του Κυρίου μας είναι το καύχημά μας, το νικηφόρο λάβαρο κατά του μεγαλύτερου εχθρού μας, του διαβόλου, το αήττητο όπλο κατά του πολυπρόσωπου κακού. Με ένα στόμα και με μια καρδιά ψάλλουμε τον υπέροχο παιάνα τροπάριο της μεγάλης εορτής: «Σώσον Κύριε τον λαόν Σου και ευλόγησον την κληρονομίαν Σου».

www.ekklisiaonline.gr

Νά ζητᾶτε καθημερινά τὸν Κύριο μέσα στὴν καρδιά σας. Καὶ ὅταν Τὸν βρεῖτε, σταθεῖτε μὲ φόβο καὶ τρόμο, ὅπως τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ, γιατί ἡ καρδιά σας ἔγινε θρόνος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ βρεῖτε τὸν Κύριο, ταπεινωθεῖτε μέχρι τὸ χῶμα, γιατί ὁ Κύριος ἀποστρέφεται τοὺς ὑπερήφανους, ἐνῶ ἀγαπάει καὶ ἐπισκέπτεται τοὺς ταπεινοὺς στὴν καρδιά!

Ἅγιος Νεκτάριος

Τίποτα δεν υπάρχει έξω από την πρόνοια του Θεού...

Εάν νομίζουμε ότι υπάρχει κάτι που είναι έξω από την πρόνοια του Θεού κάνουμε τεράστιο λάθος. Δεν δημιουργεί, ούτε είναι αίτιος ο Θεός των πειρασμών και δοκιμασιών που περνάμε, ωστόσο δεν είναι έξω από την πρόνοια του. Προγνωρίζει και δεν καθορίζει, επιτρέπει αλλά δεν ευδοκεί το κακό. Ο Θεός ακόμη και το μεγαλύτερο λάθος μας, την μεγαλύτερη αμαρτία και αστοχία μας, δεν θα την αφήσει δίχως να την αξιοποιήσει προς το συμφέρον μας. Χαριτωμένα λένε στο Άγιον Όρος οι πατέρες, «όταν ο διάβολος σου πετάει πέτρες ο Θεός κτίζει εκκλησίες...». Κι αυτό φανερώνει ακριβώς αυτή την μεγάλη αλήθεια, ότι κανείς πειρασμός και δοκιμασία που θα περάσουμε στην ζωή μας, δεν θα μείνει αναξιοποίητη από τον Θεό. Κανείς Γολγοθάς δεν θα μείνει δίχως Ανάσταση, εάν βεβαίως και εμείς το θέλουμε και συνεργαστούμε αγαπητικά με τον Θεό.

Μπορεί να αντιμετωπίζουμε αδιέξοδο αυτή τη στιγμή - οικονομικό, συναισθηματικό, φιλικό, ιατρικό κ.α. Αλλά...

...αν εμπιστευτούμε τον Θεό και σχετιστούμε, κοινωνήσουμε μαζί του, μέσα από την προσευχή, την Θεία Κοινωνία και τις εντολές του, τότε ακόμη και εκεί που εμείς δεν βλέπουμε τρόπο διαφυγής από το πρόβλημα μας, Εκείνος θα μας ανοίξει δρόμο.

Όμως ας προσέξουμε μια λεπτομέρεια, ο δρόμος φωτίζεται όσο περισσότερο προχωράμε προς το Φως. Τι σημαίνει αυτό; Ότι ξεκινάς να περπατάς κι ας είναι ακόμη σκοτάδι. Δηλαδή κι ας μην είναι όλα τέλεια και ξεκάθαρα. Προχωρώντας αρχίζει ο ήλιος να φωτίζει όλο και περισσότερο, πέφτει το πρώτο φως και βλέπεις λιγάκι καλύτερα. Να, ένα μονοπάτι υπάρχει μπροστά σου που πριν στο σκοτάδι δεν το έβλεπες. Και καθώς προχωράς και εμπιστεύεσαι τον Θεό, ο ήλιος σηκώνεται όλο και πιο ψηλά, ο δρόμος γίνεται πιο ξεκάθαρος και τα βήματα σου πιο σταθερά, μέχρι να λάμψει ολότελα και να δεις μπροστά σου τον προορισμό σου αποκαλυπτικό και όμορφο.

Οπότε μην περιμένεις να γίνεις τέλειος ή όλα ιδανικά στην ζωή σου, για να ξεκινήσεις να εμπιστεύεσαι και να περπατάς την οδό του Κυρίου. Ξεκίνα, και ο Θεός θα σου φανερώνει κάθε τόσο στην ζωή σου πως θα φτάσεις στον προορισμό σου.

Κάνε υπομονή. Ο Θεός ξέρει τι κάνει. Ξέρει τι είναι καλύτερο για εμάς. Εμπιστεύσου Τον.

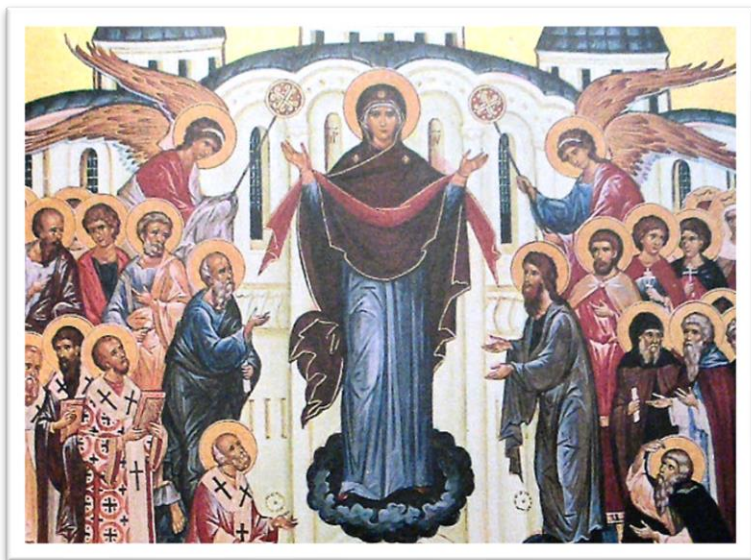
Μπορεί να μην μπορείτε να δείτε το τελικό αποτέλεσμα, αλλά ο Θεός μπορεί. Όλα εκείνα τα προβλήματα, οι πόνοι και οι δυσκολίες - όλα αυτά που σε κάνουν να ρωτάς «γιατί» - μια μέρα θα είναι ξεκάθαρα υπό το φως της αγάπης του Θεού.

Αλλά προς το παρόν, μαθαίνετε να εμπιστεύεστε τον Θεό. Προχωρήστε λοιπόν και συνεχίστε να ακολουθείτε αυτόν τον δρόμο που έχει χαράξει για εσάς.

plibyos.blogspot.com

Η Αγία Σκέπη της Υπεραγίας Θεοτόκου

Μία από τις εκκλησιαστικές εορτές, με τις οποίες τιμώνται τα άμφια της Παναγίας. Οι άλλες δύο είναι της Τιμίας Εσθήτος (2 Ιουλίου) και της Τιμίας Ζώνης (31 Αυγούστου). Η εορτή της Αγίας Σκέπης σχετίζεται με την εμφάνιση της Παναγίας σε όραμα στο ναό των Βλαχερνών της Κωνσταντινούπολης, επί αυτοκράτορος Λέοντος ΣΤ' του Σοφού (886-911).

Σύμφωνα με μελέτη του διαπρεπούς ρώσου αγιολόγου Σεργίου, αρχιεπισκόπου Βλαδιμήρου (1898), σε συνδυασμό με τον βίο του Οσίου Ανδρέα του Σαλού, που γράφτηκε από τον πρεσβύτερο Νικηφόρο, η Παναγία εμφανίστηκε στο ναό των Βλαχερνών, κατά τη διάρκεια ολονύχτιας αγρυπνίας ενώπιον του Οσίου Ανδρέα και του ακολούθου του Επιφάνιου.

Συνοδεύταν από πλήθος Αγίων, που έψαλλαν ύμνους και υποβασταζόταν από τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο. Η Παναγία, αφού γονάτισε και προσευχήθηκε, έβγαλε από το κεφάλι της το

μαφόριο, το άπλωσε ως Σκέπη επί του λαού και κατόπιν, αφού το ξαναφόρεσε, αποχώρησε από το ναό με τη συνοδεία της.

Το νέο διαδόθηκε αμέσως στην Κωνσταντινούπολη, σε μία περίοδο που βρισκόταν υπό την απειλή των Αγαρηνών (βυζαντινή ονομασία για τους Άραβες), εμφυσώντας θάρρος και αισιοδοξία στους κατοίκους της. Όταν πέρασε ο κίνδυνος, η διάσωση της Βασιλεύουσας αποδόθηκε στην παρέμβαση της Παναγίας και η Εκκλησία θέσπισε το γεγονός ως θεομητορική εορτή και την όρισε να εορτάζεται την 1η Οκτωβρίου. Τον 12ο αιώνα θεσπίστηκε και στη Ρωσία υπό το όνομα «Πογκρόφ» και τιμάται στις 14 Οκτωβρίου.

Στα καθ' ημάς, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, στη συνεδρία της 17ης Οκτωβρίου 1952, κατόπιν πρότασης του αρχιεπισκόπου Σπυριδωνος, αποφάσισε τη μετάθεση της εορτής της Αγίας Σκέπης από την 1η Οκτωβρίου στις 28 Οκτωβρίου, για να αποτελέσει τη θρησκευτική βάση της επετείου του «ΟΧΙ». Την Ακολουθία της εορτής, σε συνδυασμό με το περιεχόμενο της επετείου κήρυξης του Ελληνοϊταλικού Πολέμου, συνέγραψε ο Αγιορίτης μοναχός Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης (1905-1991).

Άπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Σκέπης σου Παρθένε, ἀνιμνοῦμεν τὰς χαρίτας, ἦν ὡς φωτοφόρον νεφέλην, ἐφαπλοῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ σκέπεις τὸν λαόν σου νοερῶς, ἐκ πάσης τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς. Σὲ γὰρ σκέπην καὶ προστάτιν καὶ βοηθόν, κεκτήμεθα βοῶντές σοι· Δόξα τοῖς μεγαλείοις σου Ἀγνή, δόξα τῇ θεῖα Σκέπῃ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου, προμηθεῖα Ἄχραντε.

www.sansimera.gr

Αγίου Δημητρίου

Η ψυχή μου πάντα γιόρταζε τέτοια μέρα στο γαλήνεμα του Αγίου Δημητρίου. Θες γιατί είχαμε στο σπίτι γιορτή και λουλούδια ευωδιαστά στο μεγάλο τραπέζι, θες γιατί η ενορία μας πανηγύριζε τον μυροβλήτη Άγιο καβαλάρη και όλοι οι δρόμοι γύρω της πλημμύριζαν με φωνές και αμέτρητες γνώριμες μορφές που

πηγαινοέρχονταν από το μεσημέρι της παραμονής καταλήγοντας πάντα με ένα κερί μπροστά στην μεγάλη εικόνα.

Και έπειτα η λιτανεία στους μεγάλους δρόμους...λίγο πριν η φωνή του Στανίτσα να ψάλει το Σήμερα συγκαλεϊται ήμᾶς, τοῦ Ἄθλοφόρου ἢ παγκόσμιος πανήγυρις...και τα μάτια να βουρκώνουν σε εκείνο το αποκορύφωμα στο ...Δημήτριά και οι ψυχές να σταυροκοπιούνται ολοένα ...

Και εμείς παιδιά χωρίς να καταλαβαίνουμε πολλά , στα πόδια του εκεί στο δεξιό ψαλτήρι να αντικρύζουμε το μαρτύριο του Αγίου ακριβώς απέναντί μας , την ομολογία του μπροστά στον Μαξιμιανό , την εμψύχωση του Νέστορα , τον λογχισμό του , το μύρο να τρέχει απ τις πληγές ...

Απόγευμα παραμονής Αγίου Δημητρίου στην Λογγοβάρδα 197...
.ο γέροντας με μια παραπονεμένη όψη όπως ποτέ δεν τον είδε κανείς ..όλοι μπορούν όμως να καταλάβουν τον λόγο ...από μέρες το συζητάνε ..τούτος ο Οκτώβρης στο τελειώμά του είναι μανιασμένος και η θάλασσα άγρια στα μέρη της Παροναζίας ...

Δύσκολα είπαν πως θα πιάσει πλοίο ...Κι αυτός που από νέος κάθε χρόνο στην χάρη του βρισκότανε στην πόλη Του στην Θεσσαλονίκη, εκεί που ο ίδιος ο Άγιος τον έσωσε από τον Τούρκο Πασά δείχνοντάς του τον δρόμο για το ύδωρ το ζωήρυτον της πηγής στην αγαπημένη του Πάρο ...εφέτος δεν θα βρισκόταν εκεί να Τον λειτουργήσει όπως κάθε χρόνο ...

Μετά τον εσπερινό ανέβηκε στο κελάκι του και έπιασε ολοένα να μιλάει του Αγίου και να του λέει το παράπονό του ..

Άγιε μου Δημήτριε συγχώρα με φέτος που δεν ήρθα στην χάρη σου ...και έκλαιγε απαρηγόρητη η ψυχή του γέροντα...

Σε λίγο έκλεισε τα μάτια του αποκαμωμένος ..όταν τα ξανάνοιξε δεν αντίκρυσε το πολυλιβανισμένο κελί του μα τον μεγαλόπρεπο ναό του Αγίου στην Θεσσαλονίκη !!!! Ναι τα θαύμα είχε γίνει είχε μεταφερθεί , πνεύμα και σώμα στον περικαλλή και λαμπροστολισμένο ναό ...

Και εκεί τον είδαν όλοι οι συλλειτουργοί του αλλά και πολλά πνευματικοπαίδια του ...Κανείς δεν κατάλαβε το μέγα θαύμα ..Πολλοί τον συνάντησαν εκείνη την χρονιά ..Γέροντα Φιλόθεε τα καταφέρατε και φέτος , την ευχή σας ...

Έτσι τελέσανε τον πανηγυρικό εσπερινό και την άλλη μέρα το πρωί τον όρθρο και την Θεία Λειτουργία ... Στην Πάρο όλοι ανάστατοι ...Η πόρτα κλειδωμένη από μέσα και ο Γέροντας αμίλητος ...Να σπάσουμε την πόρτα είπε κάποιιο καλογέρι ...Ναι ...μην έπαθε τίποτα ο Γέροντας ...

Έτσι και έγινε ...λίγο αργότερα ένα τηλεφώνημα από Θεσσαλονίκη πρόσφερε ανακούφιση και άφθονα δάκρυα στα μάτια όλων ...

Όταν ο Γέροντας έφτασε μετά από μέρες στο λιμάνι , έλεγε χαμογελώντας και ευτυχισμένος : Ο Άγιος με πήγε ... αεροπορικώς αλλά επέστρεψα με το πλοίο ...

*Νώντας Σκοπετέας Διασκευή από προφορική διήγηση του Πανιερωτάτου
Μητροπολίτη Λεμεσού κ.Αθανασίου .*

**Πόσοι χριστιανοί λένε ότι πιστεύουν στον Θεό,
χωρίς πραγματικά να πιστεύουν!**

Αγίου Ιωάννη της Κροστάνδης

Πόσοι χριστιανοί λένε ότι πιστεύουν στον Θεό, χωρίς πραγματικά να πιστεύουν! Πόσα στόματα μένουν σιωπηλά, όταν είναι ανάγκη να υπερασπισθούν τη δόξα του Θεού και των Αγίων του ενώπιον των «υίων του αιώνος τούτου», που τη βλασφημούν!

Πολλοί λένε ότι πιστεύουν στον Θεό, αλλά όταν έρχεται ο πειρασμός, η πίστις τους εξανεμίζεται! Η πίστις αυτή λοιπόν ήταν μόνο λόγια. Η ώρα του πειρασμού είναι ακριβώς η ώρα να δείξει κανείς την υπακοή του στις βουλές του Κυρίου και να του πη: «γενηθήτω τό θέλημά σου». Ή να αναφωνήσει: «Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλόγημένον » (Ιωβ α' 21). Αν δεν γίνεται έτσι, τότε

πρόκειται για πίστη που ανθεί στον καιρό των ανέσεων, αλλά
απαρνείται τον κύριο στον καιρό της δοκιμασίας.

Ο ουρανός και η γη, που κτίστηκαν από τον Κύριο και
συντηρούνται από την Πρόνοιά του, ας με διδάξουν να του έχω
εμπιστοσύνη. Τι έχω να φοβηθώ, αφού είμαι ένα πνεύμα με τον
Θεό; Ο ουρανός και η γη υπάρχουν επί εκατομμύρια χρόνια χάρις
στον Κύριο, χάρις στη δύναμι και τους νόμους του, παρ' όλο ότι
είναι άψυχος, αδρανής και φθαρτή ύλη. Το ίδιο συμβαίνει με τη
χλόη, τα κρίνα του αγρού, τα πουλιά, τα ψάρια και τον υπόλοιπο
ζωϊκό και φυτικό κόσμο. Όλα αυτά διδάσκουν να έχω ακλόνητο
εμπιστοσύνη στην Πρόνοια του Θεού.

*(Η εν Χριστώ ζωή μου – Αγ. Ιωάννου της Κροστάνδης, εκδόσεις Παπαδημητρίου)
simeiakairwn.wordpress.com*

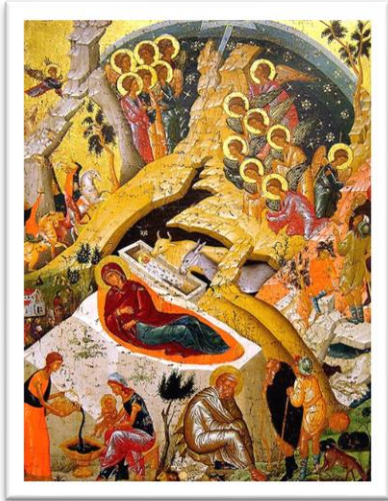

«Ο Θεός δεν τιμωρεί,
ο άνθρωπος αυτοτιμωρείται,
απομακρυνόμενος από τον Θεό.
Είναι, ας πούμε:
Εδώ νερό, εκεί φωτιά.
Είμαι ελεύθερος να διαλέξω,
βάζω το χέρι μου στο νερό,
δροσίζομαι,
το βάζω στη φωτιά, καίγομαι»

Όσιος Πορφύριος

Η Νηστεία των Χριστουγέννων και το Σαρανταλείτουργο

Στις 15 Νοεμβρίου αρχίζει η νηστεία τῶν Χριστουγέννων. Πρόκειται γιὰ μιὰ περίοδο ἔντονης πνευματικῆς ἐργασίας καὶ ψυχοσωματικῆς προετοιμασίας γιὰ τὸν ἑορτασμό τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τὶς 15 Νοεμβρίου ἕως τὶς 17 Δεκεμβρίου (κατ' ἄλλη παράδοση ἕως τὶς 12 Δεκεμβρίου) νηστεύουμε τὸ κρέας, τὰ γαλακτομικά καὶ τὰ αὐγά καὶ τρῶμε ψάρι (ἐκτὸς βεβαίως

Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, πὺ νηστεύουμε αὐστηρά). Μετὰ τὶς 17 (ἢ 12) Δεκεμβρίου νηστεύουμε καὶ τὸ ψάρι. Ἡ νηστεία ὁμως κατὰ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Κυρίου μας ἔχει νόημα, ὅταν συνδυάζεται μὲ προσευχὴ καὶ ἐλεημοσύνη. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν ἔναρξη τῆς νηστείας μᾶς προσκαλεῖ σὲ ἔντονότερη λειτουργικὴ ζωὴ καὶ ἀγαθοεργία. Ἔτσι, ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση προβλέπει γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴν καθημερινὴ -ἂν οἱ συνθῆκες τὸ ἐπιτρέπουν- τέλεση τῆς θείας λειτουργίας, τὴν τέλεση δηλαδὴ σαρανταλείτουργου. Ἡ τέλεση τοῦ σαρανταλείτουργου ἀποτελεῖ πολὺ μεγάλη εὐλογία. Εἶναι μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία γιὰ βίωση τῆς μυστηριακῆς καὶ λατρευτικῆς ζωῆς, γιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν πλοῦτο τῆς ὕμνολογίας καὶ τῆς ἀκροάσεως τῶν θείων Γραφῶν, γιὰ συχνότερη θεία κοινωνία, γιὰ συχνότερη συγκρότηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς λέει: «Σπουδάσετε πυκνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστιάν θεοῦ καὶ εἰς δόξαν. Ὅταν γὰρ πυκνῶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθε, καθαιροῦνται οἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ καὶ λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ», δηλαδή «Προσπαθεῖστε μὲ σπουδὴ νὰ ἔρχεσθε ὅλοι μαζί στὴ Σύναξη τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θεία Λειτουργία), γιὰ νὰ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸ καὶ νὰ Τὸν δοξολογεῖτε. Διότι ὅταν συχνὰ ἔρχεσθε στὴ Σύναξη τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θεία Λειτουργία), συντριβόνται οἱ δυνάμεις του σατανᾶ καὶ λύεται κάθε ὄλεθρια ἐνέργεια του».

Ἡ δύναμη τῆς Θείας Λειτουργίας δὲν εἶναι μαγική. Εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος ἐν Χριστῷ. Ἡ Θεία Λειτουργία μᾶς μαθαίνει νὰ συγχωροῦμε, νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε προσφέρουμε τὰ Δῶρα μας στὸ Θεό, τὸν Ἄρτο καὶ τὸν Οἶνο, προσευχόμενοι γιὰ ζῶντες καὶ κεκοιμημένους ἀδελφούς μας. Ἡ μνημόνευση τῶν ὀνομάτων τῶν ζώντων καὶ κεκοιμημένων προσώπων (ἀνάγνωση τῶν «Διπτύχων») εἶναι ἔργο πολὺ σημαντικό καὶ ἱερό, πού θεσμοθετήθηκε ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἐπιτελεῖται ἀδιάλειπτα μέσα στοὺς αἰῶνες.

Στο υπέροχο βιβλίο «Ἰωάννης της Κροστάνδης», (ἐκδ. Ἱεράς Μονῆς Παρακλήτου), διαβάσουμε: «Στὴν Θεία Λειτουργία τελεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης. Καὶ ἡ ἀγάπη στὴν οὐσία της εἶναι μεταδοτική. Ἡ ἀγάπη, ἰδιαίτερα ἡ θεία, σπεύδει νὰ σκορπίσει τὸ φῶς της, τὴν χαρὰ της ὅλους... Καὶ συμπληρώνει: ὦ ἀγάπη τελειότατη! ὦ ἀγάπη, πού τα πάντα ἀγκαλιάζεις! ὦ ἀγάπη ἰσχυρότατη! Τί νὰ προσφέρουμε σαν εὐγνωμοσύνη στὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀγάπη Του πρὸς ἐμᾶς; Ἡ ἀγάπη αὐτὴ βρίσκεται στὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ὅλων ἀπὸ κάθε κακία...».

Καὶ ὁ μακαριστὸς π. Παῖσιος, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάγκη προσευχῆς γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, ἔλεγε: «...νὰ ἀφήνετε μέρος τῆς προσευχῆς σας γιὰ τοὺς κεκοιμημένους. Οἱ πεθαμένοι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα (γιὰ τοὺς εαυτοὺς τους). Οἱ ζωντανοὶ μποροῦν... Νὰ πηγαίνετε στὴν ἐκκλησία λειτουργία, δηλαδή πρόσφορο, καὶ νὰ δίνετε τὸ ὄνομα τοῦ κεκοιμημένου, νὰ μνημονευθῆ ἀπὸ τὸν ἱερέα

στην προσκομιδή. Επίσης, να κάνετε μνημόσυνα και τρισάγια. Σκέτο το τρισάγιο, χωρίς Θεία Λειτουργία, είναι ελάχιστο.

Το μέγιστο, πού μπορούμε να κάνουμε για κάποιον, είναι το Σαράντα-Λείτουργο. Καλό θα είναι να συνοδευθή και με ελεημοσύνη. Αν έχεις ένα νεκρό, ό οποίος έχει παρρησία στον Θεό, και τού ανάψεις ένα κερί, αυτός έχει υποχρέωση να προσευχηθεί για σένα στον Θεό.

Αν πάλι, έχεις ένα νεκρό, ό οποίος νομίζεις ότι δεν έχει παρρησία στον Θεό, τότε, όταν τού ανάψεις ένα αγνό κερί, είναι σαν να δίνης ένα αναψυκτικό σε κάποιον πού καίγεται (από δίψα). Οι άγιοι δέχονται ευχαρίστως την προσφορά του κεριού και είναι υποχρεωμένοι να προσευχηθούν γι' αυτόν πού το ανάβει. Ο Θεός ευχαρίστως το δέχεται...». (Μαρτυρίες προσκυνητών, Ζουρνατζόγλου Νικ.)

orthodoxfathers.com

